



REJECTED
BY THE AUTHOR

DE LILITH TRILOGIE

EEN ONGEREDIGEERDE EERSTE VERSIE VAN HET EINDE
NOOIT EERDER GEPUBLICEERD



KIM TEN TUSSCHER

TOS WEINER

Beste lezer,

Dit is een stuk tekst dat nooit is terechtgekomen in de gedrukte versie van de Lilith trilogie. Het is een einde waar ik uiteindelijk niet voor koos, om verschillende redenen. Die redenen vertel ik je aan de hand van voetnoten. Dit is dus niet een alternatief voor het einde van Geboren in Licht, het was een uitprobeersel wat ik uiteindelijk niet wilde gebruiken. Ik hoop dat je het leuk vindt om op deze manier een kijkje in mijn schrijversbrein te nemen.

Een van de eerste notities die ik waarschijnlijk over het verhaal van Lilith maakte, was Lilith op een muur, vastgehouden door Kasimirh. Ze smeekte Ferhdessar haar te doden, zodat Kasimirh met haar zou sterven. Alleen heette Ferhdessar toen nog Ingel en was hij een drakendoder waar Lilith tegen alle verwachtingen in toch een bijzondere band mee had opgebouwd.

Na die notitie heeft het verhaal een hele andere wending genomen, maar dat was niet de enige keer.

Ik denk dat ik het volgende stuk schreef nog voor Verbroken in Schemer uitkwam. (Dat was dus nog voor 2010, inmiddels heb ik zoveel bijgeleerd over schrijven). Op dat moment ging ik er nog vanuit dat Liliths verhaal een tweeluik zou worden. Er moest echter nog zoveel gebeuren dat we besloten er een trilogie van te maken. Met het uitbreiden van het verhaal werd dit einde ook steeds minder bruikbaar.

Ik schrijf organisch, dus ik bedenken niet het hele verhaal van tevoren. Daarbij schrijf ik ook niet van begin tot einde, maar ik schrijf die scene waar ik op dat moment inspiratie voor heb. Ik merk dat het me helpt om de cruciale scenes eerst te schrijven, omdat het veel verduidelijkt over mijn personages. Hoe wil ik dat het personage is op het moment van de climax? En wat moet er gebeuren om haar zover te krijgen?

Het nadeel van deze manier van schrijven is wel dat ik heel veel moet herschrijven. Hele scenes zijn niet meer bruikbaar als ik ze uiteindelijk in het verhaal wil passen. Dat zul je ook merken bij dit stuk. Het einde kon niet zo blijven, want sommige personages waren er al helemaal niet meer. Ook besloot ik dat ik de eindstrijd op een andere plek wilde laten plaatsvinden.

Maar goed, je leest het wel in de tekst zelf. Nog een laatste waarschuwing: de uitleg bevat natuurlijk wel spoilers over hoe de Lilith trilogie uiteindelijk gaat. Dus als je de trilogie nog niet hebt gelezen en je wilt niet dat ik iets verklap? Lees dit dan niet.

Liefs Kim.

PS. Dit stuk is nooit geredigeerd door een professional, dus vergeef me de fouten en vreemde zinnen die er ongetwijfeld nog in zullen staan.

Az-Zhara stond op en scheurde een reep van zijn tuniek. Daarna liep hij naar haar toe en knielde voor haar neer en rolde de stof om haar heen. Toen hij klaar was drukte hij een kus op haar voorhoofd. Ze keek hem aan en zei:

‘Als ik zeg dat ik moet gaan, begrijp je het dan?’

Hij zuchtte diep, maar knikte.

‘Wie ben ik om je tegen te houden?’

‘Je bent heel belangrijk voor mij, het allerbelangrijkste.’

‘En jij voor mij. En daarom zal ik je niet tegenhouden. Anderen hebben al te lang voor jou besloten, je moet doen wat jij denkt dat goed is.’

Lilith kroop naar voren om hem te kussen. Daarna hield ze hem stevig vast.

‘Ik weet niet of ik ooit nog terug kan komen.’

Az-Zhara duwde haar van zich af en drukte de leren buidel met haar oude amulet in haar handen. ‘Ga nu snel, voor ik me bedenken.’

Lilith stond op. Ze keek niet om terwijl ze tussen de bomen door naar Emek Jaryi¹ liep. Aan de rand van de vlakte keek ze naar de buidel in haar handen. Ze glimlachte. Het was nu dichtgeknoopt met een leren veter waaraan een bergkristal in zilveren zetting hing. Ze kustte het voor ze het omdeed. Daarna hing ze haar oude amulet om en wisselde. Het duurde lang voor de meester in haar gedachten kwam. Even dacht ze dat ze een fout had gemaakt. Misschien lukte het niet meer om met hem in contact te komen nadat Ari-Hagnè haar een nieuwe amulet had gegeven.

‘Lilith?’

Ze zuchtte opgelucht toen ze zijn stem hoorde.

‘Ik kom naar u toe meester.’

¹ Hier hebben we meteen al een reden waarom dit einde niet meer kon. In eerste instantie wilde ik de Merzianen laten oprukken naar het grondgebied van Kasimirh, maar later vond ik dat vooral lastig en onhandig en koos ik voor de spannender oplossing waarin Zuzeca de onbetrouwbare bondgenoot werd. Het was ook veel logischer om de eindstrijd in Merzia te laten plaatsvinden, omdat het hele verhaal al draaide om inname van Merzia. De strijd verplaatsen naar een heel ander land zou afbreuk doen aan alles wat ik had opgebouwd.

Weer gingen enkele ogenblikken voorbij.

‘Ik zal je graag verwelkomen, mijn kind.’

Lilith steeg op en vloog naar het westen. De mensen waren al druk bezig de lijken te ruimen. Toen haar schaduw over de vlakte gleed keken de mensen omhoog, maar niemand raakte in paniek². Vlak voor de brug landde ze en veranderde in de vrouw. Ze stak de rivier over en ze voelde zich zelfverzekerd. Aan de overkant gekomen moest ze zich een weg banen door de gewonde mensen die overal langs de straten lagen. De Naftalianen probeerden hen zo goed als ze konden te verzorgen, maar de middelen waren beperkt.

Snel liep Lilith door, maar even later draaide ze zich om.

Op de hoek van een steegje lag een jonge man in het stof. Hij miste een been en een vrouw deed haar best om het bloeden te stoppen. Ook op andere plaatsen was hij gewond en wanhopig probeerde ze alles tegelijk te doen. Zweetdruppels stonden op het gezicht van de man en hij ijlde door de koorts. Soms duwde hij haar agressief van zich af, alsof hij dacht dat hij nog steeds op het slagveld was en aangevallen werd. Maar telkens krabbelde de vrouw weer overeind en ze ging verbeteren door.

Lilith bewonderde de vastberadenheid van de vrouw en liep terug. Ze legde een hand op de rug van de vrouw en knielde naast haar. Radeloos keek de vrouw op.

‘Wat is je naam?’

‘Riana.’

Lilith knikte haar bemoedigend toe en haalde het laatste beetje drakenbloed dat ze had tevoorschijn. ‘Mijn naam is Lilith. Ik wil je helpen, Riana.’

De vrouw haalde moedeloos haar schouders op. ‘Wat kun je doen?’

Maar Lilith had haar handen al op het voorhoofd van de man gelegd en hij werd rustiger.

² Oh, wat bezat ik toen nog een heerlijke naïviteit. Het is natuurlijk niet geloofwaardig dat niemand in paniek raakt als er een draak over vliegt. Nu zou ik dat nooit meer zo doen, maar in dit stuk kom je het nog wel vaker tegen.

‘Wat doe je met hem?’ vroeg de vrouw in paniek.

Terwijl Lilith de helft uit het flesje over de stomp goot, sprak ze geruststellend: ‘Ik heb alleen de pijn weggenomen.’

Toen gaf ze het flesje met het overgebleven bloed aan Riana.

‘Verdun dit met een beker water en smeer dat op zijn andere wonden, dan zal ik me hier op concentreren.’

Heel even aarzelde Riana, maar deed toen wat de vrouw haar vroeg. Onder de handen van Lilith stopte het bloeden al snel en ze wikkelde een strak verband om de stomp.

‘Ik dacht dat je ons wilde doden?’ vroeg Riana aarzelend.³

Lilith schudde haar hoofd. ‘Ik heb inderdaad vreselijke dingen gedaan in het verleden. Maar het was Kasimirh die me dat liet doen. Het was nooit mijn bedoeling jullie pijn te doen.’

Riana zonk weg in gedachten en Lilith stond op. Toen zag ze dat meer Naftalianen zich om hen heen hadden verzameld, dus zei ze duidelijk: ‘Jullie hebben weinig middelen om de gewonden te verzorgen. Maar als één van jullie naar het kamp van de Merzianen gaat, zal hij meer van het medicijn krijgen dat ik zojuist gebruikt heb. Vraag naar Ébha, zij zal het jullie geven.’

Daarna baande ze zich een weg door de menigte. Lilith hoorde dat Riana haar bedankte, maar ze keek niet om. Het was tijd om Kasimirh te ontmoeten.

³ Als ze dit echt dacht, had ze natuurlijk nooit toegestaan dat Lilith aan haar broer kwam.

Je zult wel merken dat ik de omgeving in dit stuk vaker te meegaand laat reageren op Lilith. Dat was ook een van de redenen om een ander einde te kiezen. Na alles wat er in de trilogie was gebeurd, zouden ze het haar een stuk moeilijker maken (in beide kampen). Ik merk dat ik hier nog heel erg schreef met het einde in gedachten. Ik wilde dat Lilith van A naar B kwam, dus legde ik haar niet teveel in de weg. In de uiteindelijke versie ben ik veel meer uitgegaan van de personages en wat logische reacties zouden zijn. Daardoor kwam Lilith eigenlijk ook niet meer op het door mij bedachte punt B uit en moest ik wel dingen veranderen.

Ze passeerde de tempel die in naam van Jakob was neergezet en Lilith herkende de symbolen die de muren sierden uit haar verleden, maar ze liep snel verder naar het gebouw dat hoog boven de stad uit torende.

Toen ze bij de poort kwam, ging meteen de deur open. Seraph⁴ kwam naar buiten en ze werd gefouilleerd. Lilith beet op haar lip toen zijn handen over haar wonden gleden, maar ze hield zich in. Ondertussen bekeek ze de poort. De metalen deur was omlijst met beelden die uit zandsteen waren uitgehakt. Ze vertelden het verhaal van het einde der tijden. Onderaan was het strijdgewoel zichtbaar en lagen lijken op de grond. Maar hoe hoger Liliths ogen gingen hoe positiever de afbeeldingen werden en in de punt boven de deur verdwenen de mensen in een stralende zon. Toen Seraph klaar was kwamen de andere dienaren om haar heen staan en leidden haar naar binnen. De deur sloot met een zware dreun achter het gezelschap.

Een lange gang zonder deuren lag voor haar en aan beide kanten hingen fakkels. Om de vijf meter was een nis en het voelde alsof iets vanuit de diepe schaduw de mensen nakeek. Zwijgend liepen ze verder, tot aan het eind een deur opdoemde. Deze gingen ze door en een trappenhuis lag erachter. Lilith keek omhoog, maar kon het einde niet zien. Boven haar hoofd was het donker en ze zette haar voet op de eerste trede. Ze passeerden verschillende deuren die toegang gaven tot de rest van het gebouw en toen ze bijna boven waren ging opeens een fel licht aan. Op de galerij was maar één deur en die gingen ze door.

Achter zijn bureau zat Kasimirh op haar te wachten. Het viel Lilith meteen op hoe vermoeid hij er uit zag, maar zodra ze binnenkwam schoot hij overeind. 'Je bent terug!'

Hij liep op haar af en sloeg zijn armen om haar heen. Lilith verstijfde.⁵

⁴ Sommige personages leefden ook al niet meer nadat ik de tussenstukken had geschreven en dat leverde natuurlijk ook problemen op. ;-)

⁵ Blijkbaar heeft hij geen argwaan en ook dat werd later ongeloofwaardig. Hoewel ik dit waarschijnlijk ook zo heb geschreven om aan te geven hoe zelfverzekerd hij is. Lilith kan maar om een reden teruggekeerd zijn: om hem te dienen.

‘Ik heb je erg gemist. Waarom ben je gekomen?’ vroeg hij terwijl hij haar weer losliet.

‘Om de strijd te eindigen.’

‘Het is verschrikkelijk, niet?’ treurde de meester, ‘En dat terwijl het allemaal zo gemakkelijk anders had kunnen zijn. Ik heb Yvar de kans gegeven Jakob als God te erkennen, maar hij weigerde.

‘Er zijn genoeg onschuldigen gestorven,’ reageerde Lilith, ‘aan beide kanten.’

‘Onschuldig? Je weet niet wat je zegt. De mensen die hier woonden geloofden dat wisselaars gebroed van de duivel zijn. Hetzelfde dachten ze over de magiërs. Dankzij de Ware God heb ik hen kunnen overtuigen van hun ongelijk.’⁶

‘Dan is er geen reden om verder te vechten.’

‘De Merzianen hadden Jakob moeten erkennen, dan was dit niet nodig geweest. Je weet dat ik iedereen moet verenigen om een nieuw Gouden Tijdperk mogelijk te maken.’

‘Ik denk niet dat Jakob bedoelde dat het op deze manier zou gebeuren.’

Kasimirhs ogen fonkelden ineens van ingehouden woede. Lilith keek hem strak aan.

‘Hoe durf je daar aan te twijfelen? Ik heb altijd gehandeld in de opdracht van Jakob. Voor de mensen wilde ik het Gouden Tijdperk herstellen. Ik weet wat God ons kan leren. Dat wil ik niemand onthouden.’

‘Dat wil ik ook, maar ik geloof niet dat Jakob de manier waarop je dat doet goedkeurt.’

⁶ Het gesprek dat nu volgt tussen Kasimirh en Lilith is op allerlei manieren teruggekomen in de uiteindelijke trilogie. Gedeeltes ervan, herschreven, zijn zelfs beland in Gebonden in Duister, wanneer Lilith naar Havv’n vliegt en voor het eerst weer contact krijgt met Kasimirh. Andere stukjes bleven deel uitmaken van de uiteindelijke confrontatie, maar sommige aspecten zijn ook meer als gevoel verwerkt gedurende de hele trilogie.

Soms helpt het me om scherpe dialogen te schrijven tussen twee personages, omdat ze uitleggen wat er gedurende een verhaal allemaal is gebeurd en hoe de verhoudingen zijn veranderd. Die dialogen belanden niet altijd in het verhaal, maar zijn toch altijd nuttig voor mijzelf.

‘Hoe durf je te veronderstellen dat jij beter weet wat Jakob wil dan ik?’ Hij stond op en gooide de tafel omver. Toen hij zijn handen hief voelde Lilith hoe ze tegen de muur werd gedrukt. Zijn energie drukte zwaar op haar borst en de kaarsen wakkerden alsof ze elk moment konden doven. ‘Heb ik je dan niet alles geleerd? Ik was er toch altijd voor je? Ik was je leraar en erkende wat je was en zorgde ervoor dat je je krachten ten volle kon benutten.’

Piepend bracht ze uit: ‘Je hebt vele jaren de tijd gehad, maar pas nadat ik weggegaan ben heb ik alles geleerd. Van Ferhdessar en Niul, en de draken. Maar voornamelijk van mezelf.’

De meester snoof minachtend: ‘Alsof zij de waarheid in pacht hebben. Ferhdessar? Ja, ik ken hem, een verwend jochie dat ervan genoot anderen onderuit te halen. Dat wist je niet van hem, toch? Maar het is zo, toen we beiden jong waren, pestte hij degene die geen verweer had.’

Lilith keek hem niet begrijpend aan, want ze had niet verwacht dat de twee magiërs elkaar kenden. Ferhdessar had het daar nooit met haar over gehad. Kasimirh zag de twijfel in haar ogen en ging door.

‘Ja, dat is ook die lieve Ferhdessar. Meedogenloos en narcistisch. En de anderen? Slechts speeltjes in zijn macht. Zolang je doet wat hij wil is hij de aardigheid zelf, maar als je niet meegaat in zijn spel, zijn ideeën, of als je een bedreiging vormt voor hem, dan kun je het vergeten. Dat is de reden dat je hier bent, omdat hij het zo wil. Het was niet jouw eigen beslissing.’

Hij liet Lilith los en ze zakte hijgend op de grond. Seraph liep op haar af, maar werd met een windvlaag aan de kant geveegd. Ze keek de Gezuiverde glimlachend aan toen hij weer overeind krabbelde. Daarna richtte ze zich tot Kasimirh:

‘Je hebt geen gelijk. Ik herken Ferhdessar enigszins in jouw omschrijving, maar hij wist niet dat ik dit ging doen.’

‘Hij heeft er al die tijd op gerekend, Lilith.’

Kon dat waar zijn? De bewaking die hij had geregeld was niet erg streng. Maar wat wilde hij er dan mee bereiken? Zodra Kasimirh weer begon te praten was zijn stem bezorgd.

‘Hij hoopte dat hij zo op een makkelijke manier van je af kon komen. Denk na, Lilith. Keer terug naar je nest. Samen kunnen we de hele wereld veroveren. Begrijp je dan niet wat we al bereikt hebben? Zoveel mensen die in veiligheid kunnen leven, verenigd onder één geloof. Allemaal door ons, wij samen, we zijn een onoverwinnelijk koppel. Samen kunnen we de wereld vrede brengen. Daarvoor ben je toch terug gekomen?’

Lilith knikte, ze wilde inderdaad vrede. Hun blikken verstrengelden zich en ze besepte dat hij haar liefdevol aankeek.

‘Ik heb je zo gemist. Mijn hart is kil geworden op de dag dat je jouw banden met mij hebt verbroken.’

Lilith was geschokt door de oprechtheid in zijn stem.

‘Maar het is nog niet te laat. Mijn dochter, je bent hier nog steeds welkom. Help me de Merzianen te verslaan, dan komt alles weer goed. Iedereen denkt alleen aan zijn eigen zaken. Maar jij moet groter denken. Merzia is een veilig gebied, maar alleen voor de mensen die daar wonen.’

Kasimirh opende van een afstand één voor één de luiken, zodat het ochtendlicht naar binnen stroomde. Hij wees door het raam. Achter de lege sokkels van de vogels lag het slagveld en Kasimirh vervolgde:

‘Kijk, ze zijn gekomen om mij aan te vallen, terwijl ik het zo goed met hun voor had. Deze mensen zijn op oorlog berust en egoïstisch. Ik heb mijn leven enkel in het teken gesteld van de mensheid. Ik heb hen de waarheid gebracht. Jij hebt ook jouw leven in teken gesteld van de Ware God en ik besef me dat het zwaar is geweest voor je, maar je lijden was in naam van het goede. Jakob is het waard om voor te lijden, hoe erg ook.’

De woorden nestelden zich in Liliths gedachten. De meester had iets hypnotiserends en zijn betoog klonk overtuigend. Maar alsof de meester haar gedachten las, zei hij:

‘In elke strijd zijn er slachtoffers. Zelfs bij een strijd in naam van God.’

Hij duwde haar zachtjes naar het raam. Nu waren ook de mensen uit Merzia naar het slagveld gekomen om hun broeders op te halen. Ze voelde hoe zijn hand op haar schouder bleef liggen en het was bijna een teder gebaar. Als van een vader die geduldig uitleg gaf aan zijn kind die niet begreep wat zo voor de hand lag. De aanblik van de mensen die de

lijken versleepten zorgde er voor dat ze zich ellendig voelde. Misschien was het waar wat Kasimirh zei. Lilith kon niet oordelen over Goden, maar de meester was zo overtuigd van zijn waarheid dat ze hem geloofde. Deze man werd zijn hele leven ingefluisterd door Jakob en hij volgde zijn bevelen op. Het zou een eer moeten zijn hem hierbij te mogen helpen.⁷

Verslagen stond ze naast hem en ze wist niet meer wat ze moest doen. Ze was gekomen om hem uit te schakelen, maar misschien beging ze daarmee een grote fout en beroofde ze de wereld van een verlosser. Terwijl ze dit bedacht liep ze terug naar de tafel die nog op zijn kant lag.

Ze dacht aan de mensen in het kamp. Ze hadden haar de afgelopen dagen zoveel pijn gedaan door haar te wantrouwen. Ze deden waar de meester haar altijd voor gewaarschuwd had. En hij? Hij had haar met open armen ontvangen. Hij had de Sayyifijnen⁸ terecht gewezen toen ze haar aanvielen. Besluiteloos frunnikte ze aan haar jurk. Toen gleed haar hand over de steen die ze van Az-Zhara had gekregen. In gedachten hoorde ze zijn stem:

Ik had gewild dat ik bij je in de buurt was geweest, om je tot steun te zijn. Onzichtbaar, misschien enkel als een steentje in je zak waaraan je je kon vasthouden wanneer alles onder je voeten wegzakte.

Haar hand klemde zich om het sierraad en terwijl haar gedachten weer helderder werden, keerde ze zich weer naar de meester. Ze keek zelfverzekerd naar hem op en zei:

Iemand zei me eens dat de intentie net zo belangrijk is als de daden. Hij had gelijk en ik ben blij dat ik gekomen ben. Ik begrijp je motieven en daar ben ik dankbaar voor. Ik heb je lange tijd gezien als een slecht persoon, maar dat ben je niet. Je doet dit vanuit de behoefte om iets goeds te doen

⁷ Die vertwijfeling blijf ik mooi vinden. Lilith is altijd op zoek naar de reden waarom alles is gebeurd en twijfelt aan beide strijdmachten. Het sprak me ook aan dat de lezer op het einde misschien even denkt dat Lilith weer Kasimirhs kant kiest. Maar in de uiteindelijke versie kon ik dat minder goed in stand houden, omdat er al zoveel was gebeurd tussen Kasimirh en Lilith.

⁸ Een term die al vroeg sneuvelde, omdat een teveel aan termen het verhaal alleen maar onduidelijker maakte. Deze mensen waren Seraph en zijn vier gezuiverde vrienden.

en daarbij heb je mij gebruikt om dat te verwezenlijken. Dat kan ik je wel vergeven, Kasimirh. En ik bewonder je om wat je probeert te doen. Je hebt het beste voor met de wereld. Ik heb vaak geprobeerd je te haten, maar ik begrijp nu waarom ik dat niet kan.’⁹

Even viel er een stilte, terwijl de meester nog steeds met zijn rug naar haar toe stond bij het raam. Lilith keek opzij naar de Sayyifijnen, maar zij stonden aan de andere kant van de ruimte en besteedden weinig aandacht aan haar.¹⁰

‘Ik weet nu wat je van me wil, maar ik heb er nooit mee ingestemd je heilige werktuig te zijn. En je wilt niet veranderen, of je kunt het niet. Ik wilde dat ik nu weg kon lopen en dat alles dan goed zou komen. Maar dan zou ik toestaan dat jij de wereld onderdompelt in onheil, jouw goede bedoelingen ten spijt. En dat kan ik niet. Vanuit de intentie iets goeds te doen, zal ik nu een verschrikkelijke daad begaan. En ik denk niet dat jij me dit kunt vergeven.’

Verbaasd draaide Kasimirh zich om, hij was er van overtuigd dat ze zijn woorden geloofde, maar door haar laatste zinnen beseftte hij dat ze iets anders van plan was.¹¹ Ondertussen had Lilith hem al bijna bereikt. Met al haar kracht duwde ze de meester uit het raam. Een Sayyifijn strekte zijn hand uit naar Lilith. Zijn vingers strengelden zich om haar halssieraad. Lilith voelde een ruk aan haar keel voor ze met de magiër naar buiten de

⁹ In plaats van dit Lilith zo uit te laten spreken, vond ik het beter om gedurende het verhaal meer te laten zien wat Kasimirhs motivatie was, zodat de lezer dit zelf kon bedenken en ik het niet letterlijk hoefde op te schrijven.

¹⁰ Natuurlijk totaal ongeloofwaardig dat ze geen aandacht hebben, maar het kwam me zo lekker makkelijk uit. ;-)

¹¹ Zie je dat ik hier ineens van perspectief wissel? Ik zat in het hoofd van Lilith en nu ineens vertel ik wat er door Kasimirh heengaait. Later ben ik hier heel streng op geworden en als het goed is, kom je dit niet meer tegen in mijn verhalen, tenminste niet meer zomaar middenin de tekst. Door waar het kan hele hoofdstukken vanuit een ander personage te schrijven en goed gebruik te maken van andere manieren om iemands emoties over te brengen (zoals lichaamstaal), hoef je ook helemaal niet van het ene hoofd naar het andere hoofd te springen. De lezer heeft dan genoeg begrip voor een personage om zelf in te vullen wat er door iemand heengaait.

diepte in duikelde. Haar amulet knapte. In paniek graaide ze achter zich, maar de amulet was al buiten haar bereik. Ze hoorde Gaweins roep die boven de wind uitkwam en onder haar zag ze hoe Kasimirh door de wind die om het gebouw cirkelde opzij werd geblazen, tegen een lege sokkel aansloeg en verder naar beneden viel. Hij deed niets om zichzelf te beschermen. Lilith haalde diep adem en zoog de frisse morgenlucht naar binnen. Ze was trots op zichzelf. Eindelijk had ze het juiste gedaan en daarmee niemand anders in gevaar gebracht. Toen sloot ze berustend haar ogen en wachtte op de klap.

#

Terwijl Az-Zhara alleen achterbleef in het bos vroeg hij zich af of hij de juiste beslissing had gemaakt. Misschien had hij moeten proberen haar tegen te houden. Tegelijkertijd was hij trots op wat ze ging doen. Plotseling dook Ferhdessar voor hem op. Hij keek vluchtig om zich heen voor hij vroeg waar Lilith was.

‘Hier niet. Misschien is ze in de tent waar jij haar gevangen houdt.’

De magiër keek hem woest aan. ‘Ik weet dat ze het bos in is gevluht en dat jij achter haar aan bent gegaan nadat je de soldaat tegen de grond hebt geslagen.’

‘Hij wilde mij aanvallen.’

‘Daar gaat het nu niet om. Waar is Lilith?’

‘Ik heb haar niet gevonden,’ probeerde hij onverschillig.

‘Lieg niet tegen me!’

Az-Zhara deinsde geschrokken naar achteren.

‘Dit loopt helemaal uit de hand,’ zuchtte Ferhdessar toen.

‘Daar heb je gelijk in, maar misschien moest je je dat eerder bedenken.’

Toen keerde Ferhdessar zich woest om. Nadat hij tussen de bomen was verdwenen besloot Az-Zhara achter hem aan te gaan. Hij kon Lilith niet meer tijd geven door nog langer te blijven.

Aangekomen in het kamp bleek dat iedereen in rep en roer was door Liliths verdwijning. Overal werd gezocht.

‘De draak is naar Kasimirh!’

De schreeuw zorgde er voor dat iedereen ineens stil werd. Az-Zhara keerde zich gelijktijdig met Ferhdessar om. Een soldaat kwam uit de richting van het slagveld gerend.

‘We hebben haar gezien terwijl ze overvloog.’

Az-Zhara voelde Ferhdessars hand op zijn schouder waarna de magiër hem naar zich toe trok.

‘Is dat waar?’

De drakenman knikte.

‘Hoe heeft ze kunnen wisselen?’

‘Ze heeft haar oude amulet gebruikt.’

Even stond Ferhdessar met stomheid geslagen.

Toen werd Az-Zhara’s aandacht getrokken door de discussie die op gang was gekomen. Iedereen was er van overtuigd dat Lilith terug was gegaan om Kasimirh te dienen. Ghalatea stond op een afstandje. Ze keek Az-Zhara strak aan. De tranen liepen over haar wangen. Zodra hij zijn hoofd schudde, glimlachte ze opgelucht.

Nu was Yvar ook naar buiten gekomen. Hij wendde zich meteen tot Az-Zhara. ‘Is ze echt terug naar Kasimirh?’

Weer knikte hij.

‘Dat ik me zo in haar heb kunnen vergissen. Al die tijd heb ik me schuldig gevoeld om wat ik haar aandeed. Nu komt haar ware aard naar boven.’

Ineens knapte er iets in Az-Zhara. ‘Misschien had je haar duidelijker moeten zeggen dat je het vreselijk vond dat je haar vast zette. Misschien had je haar in een andere cel op moeten sluiten als je nog steeds in haar geloofde. Doordat jij haar behandelde als de eerste de beste verrader werden haar twijfels steeds groter,’ beet Az-Zhara de koning toe. Toen richtte hij zich tot iedereen die zich om hen heen verzameld had. ‘Als jullie haar niet allemaal als vuil hadden behandeld had ze sterk aan onze zijde kunnen vechten. Maar toen ze begreep dat ze dat niet meer kon en

ze jullie met haar gave wilde helpen trapt en jullie haar nog verder de grond in. Ja, ook onder haar handen zijn er nog soldaten gestorven. Ze was er kapot van, maar niemand had deze mannen wel kunnen redden. Lilith heeft in ieder geval hun pijn nog weg kunnen nemen, zodat ze rustig konden sterven. Het kostte haar al haar krachten, maar jullie beschuldigden haar er van dat zij hen vermoord had.'

De tranen stroomden nu over Az-Zhara's wangen. De woorden kwamen stortend uit zijn mond. Hij kreeg ze bijna niet meer over de lippen, maar toch ging hij door:

'En kijk jullie hier nu staan. Zo vol van jezelf, omdat jullie toch gelijk hadden. Jullie slaan elkaar straks op de schouders en zeggen; ik had het toch gezegd. Maar weer hebben jullie het fout. Lilith ging naar Kasimirh om een einde te maken aan deze stomme strijd. Ze heeft besloten dat genoeg mensen gestorven waren. Ze heeft besloten diegene aan te pakken die verantwoordelijk is voor alles, maar die zich nog geen moment op het slagveld heeft laten zien.'

Almor kwam naast Az-Zhara staan en sloeg zijn armen om hem heen. Toen fluisterde de drakenman:

'Het spijt me dat ik haar niet tegen heb gehouden. Nu heb je haar voor een tweede keer verloren.'

'Het geeft niet. We weten allebei dat ze dit moest doen.'

Ferhdessar nam weer het woord. Zijn stem was scherp. Het was duidelijk dat hij niet geloofde wat Az-Zhara hem vertelde. 'Wat probeert ze te bereiken? Er is op deze manier geen goede uitkomst mogelijk. Verwacht ze dat ze hem kan overtuigen met de juiste woorden? Niemand die hier nu aanwezig is gelooft dat. Of wil ze hem aanvallen? Lilith is op zijn terrein, ze zal eerder sterven dan hij.'

Az-Zhara bevrijdde zich uit Almors armen en deed een stap naar voren. 'Zij wist ook dat dit de risico's waren. Lilith ging er toen wij afscheid namen niet van uit dat ze terug zou komen. Dat offer was ze bereid te nemen. Ze hoopte dat ze hem mee zou kunnen sleuren in haar dood, zodat er aan de kant van koning Yvar maar één dode viel in plaats van velen tijdens een nieuwe veldslag.'

Toen baande hij zich een weg door de bijeengekomen menigte. Iedereen was stil terwijl ze de woorden tot zich door lieten dringen. Iemand riep dat het leugens waren, maar Az-Zhara rende op hem af en sloeg hem neer. Toen zakte hij op de grond. Ghalatea en Almor knielden naast hem en sloegen hun armen om hem heen. Ook zij huilden.

Ineens trok iemand hem weer overeind. Het was Anukasan. Zijn gezicht was rood aangelopen. 'Je moet meekomen, Az-Zhara. Het gaat om Lilith.'

De adelaarsman sleurde hem achter zich aan tot buiten het kamp.

'Wat is er met haar?'

'Ik weet het niet precies, maar we moeten snel zijn.'

Beide mannen wisselden gelijktijdig. Zo snel ze konden vlogen ze naar Emek Jaryi. Er was nu niemand meer op het slagveld. Boven de stad bleek dat ook hier sprake was van opschudding. Ze wisselden op een plein en baanden zich een weg tussen de opgewonden mensen door. Niemand besteedde aandacht aan de twee mannen die uit het kamp van de vijand kwamen.¹²

Naarmate ze verder kwamen konden ze steeds meer woorden onderscheiden.

'Laat ons er langs! Zij heeft ons aangevallen! We zullen haar vermoorden!'

Az-Zhara begon nog sneller te lopen. Deze woorden vertelden hem dat Lilith nog leefde. Hij wierp een blik over zijn schouder om te zien of Anukasan hem nog volgde. Toen hij weer voor zich keek bleek dat ze de rand van de menigte hadden bereikt. Meer naar rechts lag het lichaam van Kasimirh in een plas bloed. Vrouwen zaten om hem heen en jammerden. Het was duidelijk dat hij dood was. De meeste Naftalianen waren echter druk met de vrouw die verderop op de grond lag.

De menigte drong zich wat meer naar voren, maar de Naftalianen die beschermend om Lilith heen stonden verroerden zich niet. Az-Zhara rende naar voren. Alsof ze wisten wie hij was, liet de rij hem door, maar meteen sloot hij weer. De drakenman viel naast Lilith neer op de grond.

¹² Weer zo lekker makkelijk, maar zo ongeloofwaardig. ;-)

Hij wilde haar in zijn armen nemen en tegen zich aanklemmen, maar hij bedacht zich. Daarom strekte hij zijn handen naar haar uit, maar ook die trok hij terug. Ze zag er zo gebroken uit. Haar rechterbeen lag haaks naast haar lichaam en ook haar armen waren op onnatuurlijke plaatsen gebogen. Maar ze was zo mooi. Er lag een glimlach om haar lippen. Als hij alleen naar haar gezicht keek kon hij zich voorhouden dat ze sliep. Voorzichtig veegde hij haar haren uit haar gezicht. Toen legde iemand een hand op zijn arm.

‘Ze is uit de toren gevallen, maar ze leeft nog.’

Nu pas merkte Az-Zhara de vrouw op die bij Liliths hoofd geknield zat. Ze knikte hem even bemoedigend toe voor ze opstond. Riana¹³ vertelde wat Lilith voor haar broer had gedaan. De mensen die om hen heen stonden beaamden het. Toch wilden de anderen niet luisteren. Ze wilden wraak, omdat Lilith hen had aangevallen.

‘Begrijp het dan toch,’ smeekte Riana, ‘het was Kasimirh die haar de opdracht gaf ons aan te vallen. Ze is vandaag gekomen om ons allemaal een oorlog te besparen.’

De Naftalianen begonnen te twijfelen, maar Az-Zhara merkte het allemaal niet. Hij was druk met Lilith. Riana zakte weer naast Az-Zhara op de grond. Ze pakte zijn hand vast.

‘Weet jij iemand die haar kan helpen?’

‘Helpen? Ay-Mun¹⁴ slaapt. Ze is de laatste tijd zo moe. Ze zal snel weer wakker worden.’

Riana schudde haar hoofd.

‘Lilith vertelde me over ene Ébha...’

‘Zij is een genezeres.’

Anukasan kwam nu ook bij hen zitten.

¹³ Ik vind dit tegenwoordig ook niet meer kunnen. Az-Zhara (hij is nu het vertelperspectief) kent haar naam immers niet.

¹⁴ Oh ja, ik had bedacht dat ze met een nieuwe amulet ook een nieuwe naam moest hebben, maar ik vind dat zelf in andere verhalen erg verwarrend, dus ben daarvan teruggekomen

Riana zei tegen hem: 'Lilith vertelde me dat Ébha ons medicijnen zou geven als we daar om vroegen. Als ze dat doet en heer Yvar geeft ons een deel van zijn voedselvoorraad, dan mag de genezeres Lilith helpen. Wil jij dat aan de koning doorgeven?'

Hij knikte en vroeg: 'Weet jij wat er is gebeurd?'

'Nee. Alleen dat Kasimirh eerst viel en dat zij er bijna meteen achter aan kwam.'

Toen vloog Anukasan weg.

#¹⁵

Lilith legde een zwarte steen met gouden adertjes op het zand. Daarna reikte ze naar Az-Zhara's hand. Hij hielp haar overeind en trok haar tegen zich aan. Ze wankelde even. Hoewel haar wonden allemaal snel waren genezen was haar rechterbeen zo verbrijzeld dat Ébha hem af had moeten zetten. Toch hervond Lilith snel weer haar evenwicht. Ze gaf hem een kus.

'Dank je wel dat je me naar Kasimirhs graf hebt gebracht.'

'Het was erg belangrijk voor je.'

Lilith knikte. Ze was blij dat ze nog een keer met haar meester had gesproken. Daardoor kon ze begrijpen waarom hij de dingen had gedaan. Nu wist ze dat alles op een gegeven moment uit de hand was gelopen en dat hij geen weg meer terug zag.

'Ik geloof echt dat hij uiteindelijk begreep wat er van zijn goede bedoelingen was geworden. En dat hij berouw had. Hij heeft niets gedaan om zichzelf te redden toen we uit het raam vielen. Als magiër had hij dat vast gekund, maar hij deed niet eens een poging.'

'Hierom houd ik zoveel van je. Als je klaar bent, zullen we dan gaan?'

¹⁵ In een andere versie zaten hier nog wat hoofdstukken tussen waarin Lilith bijkwam en bleek dat haar been was geamputeerd.

Ze wierp nog een blik op het graf terwijl ze knikte. *Vaarwel Kasimirh. Ik zal alles wat je me geleerd hebt doorgeven. Al zal het niet altijd op de manier zijn zoals je het bedoelde.* Toen pakte ze haar krukken over van Az-Zhara.

*'Ik heb hier niets meer te doen.'*¹⁶

¹⁶ Tot nu toe heb ik je vooral veel kleine redenen gegeven waarom dit einde het niet is geworden. Veel dingen had ik tijdens het herschrijven wel kunnen aanpassen, maar een groot struikelblok bleef de plek waar de eindstrijd gevoerd zou worden.

Toch was dat niet de belangrijkste reden om voor een ander einde te gaan. Het meest miste ik in deze versie Jakobs invloed. Wat vindt hij ervan dat zijn profeet vermoord is en de mensheid nog steeds niet helemaal achter hem staat? Dat was een ingewikkelde puzzel en uiteindelijk bleven er drie opties over:

- Kasimirh wint, maar dat vond ik geen leuk einde om te schrijven.
- Jakob vernietigt de wereld, maar dat leek me voor de lezers niet bevredigend. Want dan heb je drie boeken gelezen over een wereld die uiteindelijk niet meer bestaat.
- Of Jakob geeft de wereld een nieuwe kans en benoemt Lilith tot Profeet. Uiteindelijk gaf me dat ook de mogelijkheid om een bitterzoet einde te schrijven en dus ben ik daarvoor gegaan.

Van mij verschenen (in een netjes geredigeerde en professionele uitgave):

Hydrhaga 2008

Gebonden in Duister 2010

Verbroken in Schemer 2010

Geboren in Licht 2012

Jager 2014

Prooi 2015

www.kimtentusscher.com

www.zilverspoor.com

Copyright: Kim ten Tusscher

Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik.